

Hoofdstuk 11

Naar het hondenvoer

Een oude Duitse spreuk zegt: “Vater werden ist nicht schwer, Sein dagegen, sehr”. Vertaald betekent dit: “Vader worden is niet zwaar, zijn daarentegen zeer.” Ik weet dat het in het Nederlands niet rijmt, maar het klinkt behoorlijk kernachtig – maar het is waar! Een vader zijn is moeilijk omdat het een actieve betrokkenheid vergt in het leven van de zoon.

Jezus demonstreerde dit in zijn relatie tot de Vader. Hij legde uit: *“Mijn Vader werkt tot nu toe en ik werk ook.” Hij vervolgde door te benadrukken: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo.”*¹ Hier zien we een Vader die altijd zijn Zoon betrok in zijn werk. Onze agenda’s mogen dan vol zijn, maar we moeten wegen vinden om onze geestelijke kinderen te betrekken in wat wij doen.

Vele keren

Toen de Heer mij enkele van deze principes aan het leren was, ontmoetten we vaak overzeese bezoekers op het vliegveld van Mumbai in het holst van de nacht. Dus, zoals gebruikelijk, nodigde ik Arun uit om met me mee te gaan. Soms vroeg ik mij af of Gods soevereiniteit maakte dat vluchten vertraging opleepen zodat Arun en ik tijd tezamen hadden! Aan anderen laat ik weten dat ik bid om 6 uur in de ochtend en dat ze welkom zijn om mee te doen. Als mensen dingen met mij samen doen die ik al doe, vergt vaderschap geen extra tijd.

Een andere manier om tijd te besteden aan je geestelijke zoon of dochter is door samen de maaltijd te gebruiken. Je moet toch eten, dus waarom niet iemand erbij uitnodigen? Ik nodig ook vaak mensen mee om mij te vergezellen op verscheidene reizen door India. Het geeft niet veel vreugde om langs Indiase wegen te rijden, maar de ervaring kan veranderen als iemand meegaat waar je vader voor kunt zijn. Ze kunnen helpen met het rijden of het repareren van lekke banden en er is tijd om tussen de bedrijven door te praten. Betrek je zoon in alles wat je doet en waar mogelijk. Zelfs als jij vindt dat het niet erg interessant is, nodig hen toch uit om bij je te zijn – mensen ontmoeten, winkelen, bidden, spelletjes spelen, reizen en zelfs samen in de bediening staan.

Verschillende jaren was reizen naar Hyderabad voor ons ‘Jaar van Training’ een hoogtepunt tezamen met alle mannelijke stagiaires. De treinreis vanaf Goa nam zo’n 27 uur in beslag en terug ook weer. We verbleven op John Babu’s Bijbelschool als we daar aankwamen. Elke ochtend onderwees ik de studenten en stagiaires in Kolossenzen, terwijl de middagen betrekkelijk vrij waren. Op sommige avonden probeerden de stagiaires ‘hét te doen’ – bidden voor de zieken en het uitwerpen van demonen! Het was een geweldige tijd!

Samir roept een zo’n trip terug in de herinnering en één van de levenslessen die hij daaruit leerde.

¹ Johannes 5:17,19

“Ik herinner met vreugde in mijn hart mijn eerste reis als een stagiaire met Duncan naar Hyderabad. Ik koos ervoor zijn kamergenoot te zijn. Andere stagiaires waren een beetje zenuwachtig van het vooruitzicht. Ik bleef meer dan een week bij hem. Het was heerlijk, een zoon die genoot van zijn vader. We lachten, speelden tafeltennis, praatten over verschillende Koninkrijkszaken en ik ontving input voor mijn leven. Dat was mijn eerste voorsmaak van kwaliteit t.a.v. vaderschap, hoewel ik mij dat toen niet realiseerde.

Ten gevolge daarvan keek ik uit naar meer tijd samen met Duncan en ik werd gezegend met meer gelegenheden. Elke reis haalde hij vier ansichtkaarten tevoorschijn, één voor zijn vrouw en de andere voor elk van zijn drie kinderen. Ik schreef een kaart naar mijn vrouw, maar geen aparte naar mijn zoon. Toen hij wel een kaart kreeg was hij opgewonden en bleef erover praten. Hij voelde zich speciaal. Ik heb mij voorgenomen om dit te blijven doen, waar ik ook ben – iets zo kleins en toch zo speciaal.

“Tijdens één van onze kampen kwam Deepak naar mij toe. Hij had geworsteld met zijn zoon en beleed zijn gebrek aan affectie. We spraken over verscheidene dingen en ik adviseerde hem om zijn zoon te schrijven. Dat deed hij. Een paar dagen later kwam hij opgevonden naar mij toe en deelde hoe zijn zoon overgelukkig was met deze simpele attentie. Hij waardeerde zijn kleine kaart. Hij voelde dat zijn affectie ook toenam. Hij leerde iets over een beter vader zijn – iets wat ik had geleerd van mijn vader in de Heer.”

Tijd tezamen met onze geestelijke kinderen zijn vitaal. We kunnen vader- en moederschap in onze levens leggen zonder dat het een last of botsing wordt met gezinsprioriteiten. Soms kan het jou helpen omdat je een paar beschikbare handen krijgt! Als je de voorkamer opnieuw moet schilderen, kan je geestelijke zoon je helpen, waardoor het werk eerder is gebeurd. En hij kan bevaderd worden. Zeg niet dat je leven zo vol is waardoor je nooit tijd vindt. Je hebt tijd! Het gaat om het hart dat beschikbaar moet zijn

Terwijl de hoeveelheid tijd tezamen belangrijk is, moeten we ook streven naar kwaliteitstijd waarin harten kunnen worden aangeraakt. Vasanti is briljant in het houden van diepe gesprekken. Hij doet dat bij iedereen in een mum van tijd. Ze is een duiker – ze gaat altijd de diepte in! Mijn stijl van communiceren is mijn voet uitstrekken, het water raken en even wachten. Dat kan ik mijn andere voet erbij voegen om het water langzaam tot de knieën te laten komen. Als ik echt volhard kan er een diep gesprek uit voortkomen. Ik weet dat het zonde is, maar soms benijd ik VAsanti's buitengewone bekwaamheid om een leven zo snel tijdens een gesprek aan te raken. Ik heb er vaak voor mijzelf voor gebeden

Kwetsbare tijden

Om andermans leven aan te raken moet iemand zich kwetsbaar opstellen, bereidwillig om het hart te delen en uit te leggen hoe hij dingen heeft geleerd in God. Dit omvat falen, fouten en zonden zodat de zoon weet wat de vader voor elkaar heeft gekregen. Als we alleen maar successen, vreugden en bemoedigingen delen en dingen die ons in een goed daglicht plaatsen, moeten

we onze motieven eens onder de loep nemen. Als ik weet dat God mij liefheeft zoals ik ben, waarom moet ik mij dan al de tijd beter voordoen dan ik in werkelijkheid ben? Dan heb ik niet alleen af te rekenen met trots, maar ook zal ik mensen aantreffen die niets te maken willen hebben met iemand die ogenschijnlijk 'perfect' is.

Het jaar 2000 was een mistroostig jaar voor Vasanti en mij omdat wij voor de eerste keer in ons leven betrokken waren bij een kerksplitsing. Het was de slechtste tijd waar ik ooit doorheen ben gegaan sinds mijn komst naar India. Op ons leiders- en vrouwenkamp in Mei van dat jaar, deelde ik eerlijk en open wat ik voelde dat de Heer mij aan het leren was dwars door alle moeilijkheden heen in Bangalore. Door de genade van God zei ik niets ten nadele van de andere partij, maar deelde alleen wat ik voelde dat ik aan het leren was. "Weet je, Duncan, dit is de eerste keer dat ik je kwetsbaar heb gezien." Was dit echt de eerste keer na al die jaren? Heb ik mijzelf altijd gepresenteerd als sterk, straf, onzichtbaar – heb ik alle antwoorden, wetend hoe ik dingen moet doen, enz.?

Dat is wat hij oppikte. Anderen die dichter bij mij stonden zouden niet instemmen, maar ik was geschokt dat hij dat voelde t.a.v. mij. We moeten kwetsbaar zijn en tonen dat we wanhopig de genade van God nodig hebben om door te gaan. Doe niet alsof alles van een leien dakje is gegaan sinds je wedergeboorte. Dat is niet zo! En het is dwaas en ontmoedigend voor anderen als we die indruk geven. We moeten onze fouten delen. Zodra we dat doen merken ze ons hart op. In het delen van ons hart, kunnen we ook onze visie met hen delen, onze passie en ons geloof voor hen. Zo bemoedigen we hen.

Om een ander moment te illustreren waarop ik dingen verkeerd deed, is hier het getuigenis van Samir.

"Ik had mijn baan eraan gegeven om in 1991 een jaar training in Goa te volgen. Dat was de tijd dat ik Duncan leerde kennen en werd getraind door hem. Tegen het eind van de training kwam ik in aanraking met mijn vorige werkgever met de vraag of het mogelijk was om mijn baan terug te krijgen. Ik was verheugd te horen dat er zelfs een beter aanbod was. Ik was opgewonden. Ze vroegen echter of ik eerder kon beginnen, wat zou betekenen dat ik een week van de training moest missen. Dus benaderde ik Duncan om hem het goede nieuws mee te delen en hem te vragen of ik eerder weg mocht.

Ik was verbaasd over zijn antwoord. Hij was van zijn stuk gebracht en zei mij onomwonden: "Je beschouwt de training niet als privilege, daarom wil je eerder weg." Het treffen duurde twee minuten, waarna ik de kamer verliet. Ik stond daar verbluft en perplex vanwege wat er juist had plaatsgevonden. Ik had gedacht dat Duncan ergens blij zou zijn dat ik de baan had, maar dat was niet zo. Ik was verwond. Ik wist dat ik de training als privilege moest zien. Na onze bruiloft waren we naar de training gekomen. Ik had ontslag genomen. Ik voelde mij in de steek gelaten door mijn vader. Die nacht overwoog ik en realiseerde ik mij dat ik had kunnen blijven. De baan hadden ze mij sowieso wel gegeven. Dat was niet langer het punt.

De volgende dag vroeg ik mij af of Duncan naar mij toe zou komen. Ik verlangde naar een vaderlijke omhelzing en toch had ik besloten dit niet voor mij te houden. Duncan kwam niet en ik kon de zaak niet met hem bespreken. Toch had ik mij erbij neergelegd, omdat ik diep mijn hart wist dat mijn vader heel veel van mij hield. Jaren later vroeg Duncan mij: “Samir, is er ooit een moment geweest waarop ik jou verwondde?” Ik vertelde hem het bovenstaande en hij vroeg mij om vergeving – iets wat ik hem jaren ervoor al had verleend. Ik ben zo dankbaar richting God dat Hij onze harten heeft samengesmolten voor het leven.”

Ik heb het niet altijd bij het rechte eind gehad, maar ik ga door, wetend dat de principes van vader zijn voor zonen van vitaal belang zijn en lang vrucht zal dragen.

Toen Mozes Gods wegen aan het volk Israël opsomde, vertelde hij hen om het door te geven aan hun kinderen. *“Wat ik u heden gebied, zal in uw hart zijn, gij zult het uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat.”*² Gods principes moeten in het hart opgeslagen worden, niet in onze computers! In zowel het geestelijke als natuurlijke ouderschap bestaat ons werk hierin: de dingen die wij hebben geleerd benadrukken zodat de kinderharten gevormd worden door de instructies van de Heer. Dit was hoe het volk Israël ermee om moest gaan.

Het christelijke leven bestaat niet alleen uit een lijst met wetten, maar een levenswijze in de Geest, een wandel met Jezus. En dat is nu precies wat we willen bereiken. Natuurlijk delen we de dingen die God plezier doen, maar ook die Hem geen plezier doen, maar zeker niet de lastenverzwarende regels uit de wet van Mozes. Het is een levenswijze die aangeleerd en gedemonstreerd kan worden op elk terrein van het leven – thuis zittend, wandelend of rijdend, liggend en wanneer je opstaat – en in elke andere setting. We zouden elke gelegenheid te baat moeten nemen om Gods wegen in te prenten. Als er iets naar boven komt wat niet in orde lijkt met God, open dan jezelf, praat erover en deel het. We spreken tot onze geestelijke kinderen, geven hen voldoende begrip, voldoende volheid van de Geest, voldoende leven, zo dat zij in ruil in staat zijn anderen te onderwijzen.

Vermenigvuldig tijden

Vele jaren geleden las ik een uitdagend boek over discipelschap³ date en onvergetelijke test bevatte. Als je B discipelt, en hij doet dat bij C, die na verloop van tijd D, dan weet je pas hoe goed je B hebt discipelt als je D's leven onderzoekt. Dat zet een behoorlijk hoge standaard – in het bijzonder als je al eens teleurgesteld bent geraakt in B. Maar het leven van D is de test. Leeft hij het uit? Wandelt hij goed met de Heer dan weet je dat je een goede vader bent geweest.

Paulus spelde dit principe uit m.b.t. zijn ware zoon, Timothéüs: *“En wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan vertrouwde*

² Deuteronomium 6:6-7

³ *The Making of a Disciple* door Keith Phillips

mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrichten.⁴ Opnieuw zien we vier generaties – Paulus, Timothéüs, betrouwbare mensen en anderen.

Melvin, die ik discipelde in Goa, ging recentelijk naar Noordoost India, vergezeld van Wellington Gomes. Hij beschrijft die tijd als volgt:

“Het was goed om Wellington bij mij te hebben. Ik voelde dat hij mij droeg als we dienden onder de mensen in het Noordoosten. Ik was bemoedigd te zien dat hij de waarden van mijn vader in ere hield toen hij onderwees in ‘Dienstbaarheid’ en “Rekenschap afleggen” als een discipel van de derde generatie. Hij was mij als een zoon. En hij hield er het meest van om van het hondenvoer te eten.⁵ (ik veronderstelde dat het bief was, natuurlijk!)

Hoeveel zonen kun jij aan? De gelijkenis van de zaaier spreekt van *“De in goede aarde gezaaide is hij, die het woord hoort en verstaat, die dan ook vrucht draagt en oplevert, deels honderdvoudig, deels zestigvoudig, deels dertigvoudig.”*⁶ Als je Gods woord begrijpt e toepast t.a.v. vaderschap, dan kun je vele, vele zonen aan. Een honderd natuurlijke zonen lijkt onwaarschijnlijk, maar we zijn wel in staat om die geestelijk over de jaren heen te reproduceren. Het is alleen een kwestie van tijd die het aantal zonen limiteert waar een vader zorg voor kan dragen. Dus als wij ervoor willen gaan om de beste vaders te worden die er maar zijn, dan mogen we ook het vooruitzicht hebben om grootvaders te worden – en overgrootvaders ook!

⁴ 2 Timothéüs 2:2

⁵ In Tura, Noordoost India, wordt hondenvoer beschouwd als een delicatessen

⁶ Matthéüs 13:23